

hed, saa var det noget andet. Men det har ikke været fremført her, og vi hørte ogsaa den højtærede Forsvarsminister udtale, at han tager sit fulde Ansvar overfor denne Sag, og det er noget, jeg sætter Pris paa at høre. Det kan jo ikke hjælpe, at man gaar udenom og lægger det moralske Ansvar et Sted og det juridiske et andet. Ministeren oplyste tillige, at han ikke kender Hærens Officerer, men at det gaar gennem de forskellige Grader. Oberster, Oberstløjtnanter, Brigadegeneraler og kommanderende Generaler, ja selv Generalinspektørerne have Lejlighed til at udtale sig og fremhæve de Officerer, som de mene bør forfremmes forud for deres Kammerater. Jeg kan derfor ikke se andet, end at Ministeren har handlet fuldt ud forsvarligt i Henhold til de bestaaende Hærlove, og da der ikke fra nogen Side er rejst den Beprejdelse imod ham, at de vedkommende, der ere sprungne Kammeraterne forbi, ikke ere duelige eller dygtige nok, synes det mig ikke, at man med Berettigelse kan fremføre en saadan Kritik. Ja, at det er kedeligt for vedkommende at springes forbi, kan man godt forstaa, og der kunde maaske ogsaa være Tilfælde, hvor denne Sigting er foretaget paa en saadan Maade, at det ikke er rigtigt. Men Ministeren har ikke andet at holde sig til end de Indberetninger, han faar gennem de af mig nævnte forskellige Autoriteter:

Der blev fra det ærede Medlem fra Vonsild (Jessen) udtalt et Ønske om, at det maatte lykkes os at faa indført en Værneskat. Jeg vilde gerne slutte mig til dette Ønske, og det saa meget mere, som jeg tidligere har gjort mig til Talsmand derfor. Nu hørte vi den højtærede Finansminister svare, at dette Spørgsmaal maatte efter hans Formening retteligst høre hjemme paa en Tid, da Forsvarskommissionens Arbejde forelaa sluttet. Jeg ser saaledes paa denne Sag, at foruden det retfærdige, der er i, at de, der slippe fri, komme til at svare en passende Skat, har Sagen ogsaa en national Side, idet disse Folk da lige saa fuldt som de, der ere tjenstdygtige, vilde komme til at ofre noget af Hensyn til Fædrelandets Forsvar. Det forekommer mig, at den, som bliver kasseret for en krogget Taa, en krogget Finger eller Platfodethed osv., og som gaar hjemme, medens de andre skulle i Tjenesten, han kan godt være tjent med at svare en Skat. Som sagt, den højtærede Finansminister mente, at denne Sag først kunde tages op, efter at For-

svarskommissionen havde endt sine Arbejder.

Maa jeg i denne Forbindelse slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra anden Side her i Tinget, og udtale — eller rettere gentage, for jeg udtalte det allerede i Fjor — det Ønske, at denne Kommission snart maatte blive færdig med sine Arbejder. Det er sikkerligt hos den store Befolkning trindt om i Landet — hvilket politisk Parti den end tilhører — et ret almindeligt Ønske, at Forsvarskommissionen snart maatte kunne have afsluttet sit Arbejde og fremlægge Resultaterne, først for det ærede Ministerium, og derefter ville de jo komme til at foreligge for Tingene. Jeg tror ikke, det vilde være af Vejen, om det maatte lykkes, at vi inden alt for lang Frist kunde faa dens Resultater at se.

Samtidig kan jeg slutte mig til, hvad der blev udtalt af den sidste ærede Taler angaaende de gamle Veteraner. Der er forøvrigt ogsaa indbragt et Andragende herom her i Tinget, et Andragende fra Veteranerne i Trearskrigen, som er henvist til Finansudvalget. Jeg finder det ogsaa naturligt og rigtigt, at man støtter dem, og de andre, som bleve nævnte, vil jeg ogsaa kunne være med til at støtte.

Jeg gaar dernæst over til et Spørgsmaal, som sorterer under den højtærede Landbrugsminister. Det omhandles under § 18 II. 12, og det er en Bevilling af 1,000 Kr. til Understøttelser til Dyrleger, som ønske at deltage i det ved Veterinær- og Landbohøjskolen oprettede Fortsættelseskursus for Dyrleger. Det er meget prise ligt, at vi have en Bevilling som denne, men den er efter min Formening alt for lille, og jeg vil meget henstille til den højtærede Landbrugsminister, om denne Bevilling maatte blive forhøjet. Det har saa overordentlig stor Betydning for vore Dyrleger ude i Landet, som have været borte fra deres Lærestanstalt, nemlig Veterinærskolen, i en Række af Aar, at de kunne komme ind og se og være delagtige i det ny, som kommer frem paa Operationernes Omraade. Vi have, som bekendt, en Stab af Lærere paa vor Veterinærhøjskole, som staa paa Højde med Udlandets dygtigste Mænd paa dette Omraade, men der kan ikke udrettes meget for en Bevilling af 1,000 Kr., navnlig naar, som Tilfældet er, Skolen skal anskaffe de Dyr, som skulle opereres under disse Kursus; selv om disse Dyr have Svagheder, koste de dog Penge, og Dyrene blive nedslagne efter Operationen. Om vi fordoblede dette Be-